

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

ročník 23
november 2013
cena 0,60 EUR

11

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

V čísle

Arpád Tarnóczy	
Pomalá cesta k pravde	2
Eva Zelenayová	
Komu chýba mentálne zdravie?	3
Ján Litecký-Šveda	
Dvadsaťštyri rokov po	5
Anton Malacký	
Chceme byť slobodní ľudia!	6
Jozef M. Rydlo	
Cenzúra kardinála Duku	7
Vojtech Ottmar	
Môj ukazovák je svedok	8
Ján Litecký-Šveda	
Knižný kútik	9
Náš rozhovor	
Štefan Novák	10-11
Recenzia knižky Gabriele Kuby	
Nie – hrobárom ľudského rodu	12
Július Homola	
Návrat do úpadkového pohanstva	14
Výzva	15

SVEDECTVO, mesačník
Politických väzňov
Zväzu protikomunistického odboja

Šéfredaktorka:

Eva Zelenayová

Redakčná rada:

Peter Bielik, Ján Košíar (predseda),
Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Peter
Mulík, Jozef Rydlo a Eva Zelenayová

Adresa redakcie:

811 06 Bratislava, Obchodná 52

Telefón: 02-5263 8156**Fax:** 02-5296 4610**e-mail:** info@pv-zpko.sk

www.pv-zpko.sk

IČO: 00679879Cena jedného výtlačku: **0,60 EUR**Celoročné predplatné: **7 EUR**

Predplatné pre zahraničných

abonentov: **45 USD**

vrátane poštovného.

Číslo účtu v Ľudovej banke:

4000128109/3100

EV: 3851/09**Tlač:** ART&PRESS, s.r.o.

Nevyžiadané rukopisy nevraciam

ISSN: 1338-404X**MATERIÁLY** uverejnené v rubrikách

„Čitateľské fórum“ a „Spomienky“

vyjadrujú názory občanov a čitateľov.

Nemusia byť totožné

so stanoviskom redakcie.

Vlani na Ružinovskom cintoríne...

Foto Vlastimil Morávek

Pomalá cesta k pravde

Vážení politickí väzni, vážení čitateľa, príroda sa už obliekla do nádhernej farieb a pripomína nám množstvo povinností, ktoré ako dedičstvo našich otcov Slovensko dodržiava. Sviečky a kahanec rozžiaria cintoríny, budeme tam aj my. Ibaže my budeme mať o niekoľko sviečok či kahančekov viac. Tak sme to robili a robíme, že sviečku zapálime aj našim spoluväzňom a iným obetiam komunistickej zločiny a možno sa im aj pokúsime v duchu povedať, čo a ako sa na našich osudoch zmenilo. Ťažko sa nám bude vysvetľovať, keď budeme hovoriť o hodnotovom rebríčku spoločnosti. Pre nás až o priveľmi pomalej ceste k hodnotám pravdy, cti, úcte a k odbúravaniu závidy, nenávisťi alebo vedomých klamstiev. Bez toho nie je možná morálna obroda spoločnosti.

Neviem, do akej miery cítite celospoločenské ďakujem za vašu ochotu žiť v pravde a obetovať jej všetko. Ako to povedať tým na cintorínoch, ktorí verím, že ani tam hore na nás a na svoje dielo nezabudli. Máme dostatočné

dôvody pripomínať súčasníkom, že cesta k tomu, že sú slobodnejší a že môžu verejne vyznávať svoju vieru viedla cez veľké obety, cez žaláre, gulagy, mučiarne a popravnice. Varovať pred totalitou. Pripomínať, že demokracia nie je navždy daný dar, že si ju musia chrániť a brániť.

Možno nám chýba odvaha súčasných štrajkujúcich, ktorí pokiaľ žili a pracovali pred rokom 1990, tú odvahu nemali a patrili k mlčiacej väčšine. Často im sebecko a bezohľadnosť nedovolí vidieť, že najprv je treba do „kešeni“ dať, až potom z nej brať. Naša vlast mala minimálne polstoročné meškanie za vyspelým západným svetom, je preto ilúziou sa porovnávať, napríklad so škandinávskymi krajinami. Spravodlivé je však hľadať zdroje tam, kde ešte zachováme štátny a obecný aparát s pôvodnými štruktúrami riadenia.

Ak by sa tieto rezervy vrátili do štátneho rozpočtu a poctivo by sa s nimi nakladalo, boli by prostriedky aj na „ďakujem“ pre tých, ktorí boli pol storočia druhoradými občanmi s najnižšími

Na titulnej strane: Pád komunizmu v Česko-Slovensku je spájaný najmä s demonštráciami, ktoré sa konali od 16. novembra v Bratislave a od 17. novembra 1989 v Prahe. Hoci sa tieto prvé demonštrácie konali pri príležitosti Medzinárodného dňa študentstva a teda 50. výročia nacistických razíí na pražských vysokoškolských internátoch, ich účastníci demonštrovali slovné aj transparentmi proti komunizmu. Po zásahu bezpečnostných zložiek voči demonštrujúcim študentom a zapojení sa širokej verejnosti, protesty vyústili do pádu komunistického režimu. Na snímke Bratislava 16. novembra 1989.

Foto archív

zárobkami, bez možnosti štúdia, cestovania, za to s nočnými kontrolami ŠtB a trvalým psychickým vydieraním. Strachom o deti, vnukov a blízkych príbuzných či priateľov. Bolo by viac aj na učiteľov, ktorí by mali nielen učiť, ale hlavne vychovávať. Bohužiaľ, ku zlu, zlobe, závidi, násilnostiam mládež systémovo učia médiá, až na malé výnimky. Tu stále čakáme na to, že v záujme duševného zdravia národa štát prehodnotí vydávanie licencií niektorým médiám. To všetko už opakovane hovorím pri svietelku na cintoríne a aj preto sa viacerí občania čudujú, prečo som pri niektorých hrobách tak dlho. Žiaľ, mnohí nevedia, kto a prečo v tom hrobe leží. Mnohokrát ide o obeť komunizmu, ktoré prišli o život v relatívne mladom veku.

Pozývam vás na cintoríny a zoberte si aj viac sviečok. Uľahčí sa vám na duši, po vnútornom dialógu, ako som naznačil v týchto riadkoch. Budem rád,

Pozvánka

Deň boja za slobodu a demokraciu je príležitosťou stretnúť sa pri pamätníku popraveným a umučeným politickým väzňom komunizmu na Ružinovskom cintoríne v Bratislave a varovať spoločnosť pred akýmkoľvek totalitným systémom. Tohto roku sa pietna spomienka uskutoční v sobotu 16. novembra o 11.00 hodine, na ktorú si vás dovoľujeme čo najsrdečnejšie pozvať.

Predsediťstvo PV ZPKO

keď sa stretneme aj 16. novembra o 11 hodine na Ružinovskom cintoríne v Bratislave, či pri iných pamätníkoch. Bude mi smutno pri vyslovovaní počtu tých, ktorí opustili tento svet, ale aj tých, ktorí pre zdravotný stav či vysoký vek nemôžu prísť, tak, ako to robili v minulých rokoch.

Ústav pamäti národa v spolupráci

s našou organizáciou plánuje viac akcií, na ktoré vás srdečne pozývam. Napríklad 12., 13. a 14. novembra do Zrkadlového hája v bratislavskej Petržalke, kde sa uskutoční diskusia politických väzňov so študentmi. Alebo 15. novembra na prijatie politických väzňov u primátora Bratislavy či 16. novembra na pietnu spomienku do Ružinovského cintorína v Bratislave. V Katedrále sv. Martina v Bratislave bude 17. novembra o 9. hodine venovaná sv. omša za obeť komunistického režimu a popoludní o sedemnástej hodine v starej Slovenskej národnej rade bude vyslovené uznanie politickým väzňom.

Pochopiteľne verím, že nám napíšete o pietnych stretnutiach pri vašich pamätníkoch v regiónoch, tak, ako to bude napríklad 14. novembra o 14.00 hodine v Nitre. Teším sa na stretnutia s vami a vašimi blízkymi. S úctou

Arpád Tarnóczy
predseda PV ZPKO

Denník Pravda si 20. októbra v redakčnom článku poštážoval nad situáciou ministra spravodlivosti, ktorý sa vraj ocitol v podobnej situácii ako minister diplomacie. Bude si vraj musieť sadnúť za jeden stôl so zástupcami aktivistov, ktorí odmietajú zaradenie práv homosexuálov do stratégie na ochranu ľudských práv. K odporcom stratégie, ktorá zavádza rodovú rovnosť, pojmy matka a otec nahrádza slovami rodič č. 1 a rodič č. 2, patria aj členovia PV ZPKO, ktorí sa pridali k otvorenému listu Matičiarov ministromi diplomacie. Svoje kritické stanovisko k stratégii poslala ministromi diplomacie aj Konferencia biskupov Slovenska.

Že v súčasnosti je rodina v ohrození, že prestáva záujem o uzatváranie heterogénnych manželstiev, ale naopak, prichádza tlak na možnosť uzatvárať homosexuálne manželstvá, ukázala aj slovensko-česká televízna relácia Colnica. V nej český protagonist, pražský zemský rabín Karol Sidon obvinil slovenskú feministku Oľgu Pietruchovej, že rodina založená na hetero-

Komu chýba mentálne zdravie

sexuálnom manželstve je pod tlakom takých ľudí, ako je ona. Pietruchová je riaditeľkou odboru rodovej rovnosti a rovnosti príležitostí na Ministerstve práce sociálnych vecí a rodiny SR. Otvorene vystupuje na ochranu ľudí patriacich ku skupine LGBTI (iniciály slov lesbička, gay, bisexuálna, transsexuálna a intersexuálna osoba).

SLOVO SVEDECTVA

V diskusii organizovanej americkým veľvyslanectvom v rámci dúhového pochodu vyjadrila nespokojnosť s tým, že Slovensko po roku 1989 ide mentálne opačným smerom. Podľa jej názoru sa k téme rodovej rovnosti vyjadrujú ľudia, ktorí s ňou nemajú nič spoločné a ich názor považuje za prejav nenávisťi.

Je skutočným paradoxom doby, že chrbtom k tejto politike nových ľudských práv sa postavilo Rusko. Prezident Putin je známy svojimi originálnymi prejavmi a jeden z ostatných predniesol na zasadaní klubu Valdaj. Okrem iného povedal: „Vidíme, že väčšina

euroatlantických krajín fakticky ide cestou odmietania svojich koreňov, vrátane kresťanských hodnôt, ktoré tvoria základ západnej civilizácie. Popierajú sa morálne zásady a akákoľvek tradičná identita: národná, kultúrna, náboženská, alebo dokonca pohlavná...Čo iné by mohlo byť väčším svedectvom o morálnej kríze ľudskej spoločnosti, než strata schopnosti seba produkcie...Bez hodnôt založených v kresťanstve a iných svetových náboženstvách, bez štandardov morálky, ktoré sa formovali tisícky rokov, ľudia nevyhnutne stratia svoju ľudskú dôstojnosť.“

Kým západná civilizácia vpúšťa do svojej legislatívy paragrafy, rozvracajúce rodinu založenú na tradičnom manželstve, Rusko schválilo zákon proti homosexuálnej propagande i proti hanobeniu viery. Posúdiť, kto má viac mentálneho zdravia, zostáva na každom z nás. A azda aj zostane, napriek netolerantným feministkám.

Eva Zelenayová
šéfredaktorka

Ilavská pieta

Regionálna pobočka PV ZPKO v Ilave, v spolupráci s trenčianskou pobočkou, zorganizovala 7. októbra pietnu spomienku na obeť komunistického režimu. Uskutočnila sa už tradične pri troch pamätných tabuliach na múre ilavskej väznice. Sú venované politickým väzňom väzneným v Ilave, biskupovi Jánovi Vojtaššákovi a generálnemu biskupovi ECV Pavlovi Uhorskaio-

vi. Podujatie otvorila a hostí i členov organizácie privítala pani Riecka, pracovníčka Mestského úradu v Ilave. Predsedníčka regionálnej organizácie Hedviga Slivková pri tejto príležitosti hovorila o postavení roľníkov po roku 1948 a ako príklad uviedla prípad súkromného roľníka Jána Šefčíka z Chorvátskeho Grobu. Položením venčov k pamätným tabuliam a pôsobivou básňou v podaní pani Rieckej sa pietna spomienka skončila.

Hedviga Slivková

Čím prevychovali kulakov

Z príhovoru Hedvigy Slivkovej

Ako sa nastupujúca moc v roku 1948 vysporiadala zo súkromne hospodáriacimi roľníkmi? Súkromníci, ktorí mali viac ako 15 ha pôdy boli označení za vnútorných nepriateľov, dedinských boháčov – kulakov. Ján Šefčík sa narodil v roku 1904 a v Chorvátskom Grobe vlastnil 49 ha ornej pôdy. Predpis povinných poľnohospodárskych produktov pre štát bol taký vysoký, že v roku 1950 aj napriek tomu, že odovzdal takmer celú úrodu, kontingent nesplnil. Preto jeho zať odviezol do výkupu ešte i posledných 1000 kg jačmeňa určených na krmenie zvierat v zime. Predpokladal, že si splnil povinnosť. Ale pracovník výkupu (RSD) jačmeň od zaťa neprijal, povedal mu, že je chybný a tak ho zať odviezol napäť. Až následne tento pracovník zistil, že jačmeň je zamorený pilusom (je to chrobák – zrnár čierny, ktorý škodí obilii v skladoch). Pán Šefčík vedel, že je to zákerné obvinenie, pretože nikdy tohto škodcu vo svojom sklade nevidel, ani nikto z jeho rodiny.

Podozrivý zo sabotáže

Bezpečnostné orgány ho zaistili ako podozrivého zo sabotáže, ktorý vraj chcel svojím jačmeňom zamoriť všetko ostatné obilie v sýpke RSD. Bez ďalšieho vyšetrovania štátny prokurátor v obžalobe uviedol: „**Obvinený, ako dedinský boháč a nepriateľ spoločenskej sústavy ČSR, nesplnil svoje dodávkové povinnosti a v úmysle urobiť neupotrebitel-**

ným obilie uložené v skladišti RSD v Bernolákove a ohroziť tak výživu pracujúceho ľudu, dňa 14. augusta 1950 prostredníctvom svojho zaťa Jozefa Zemana doviezol do skladišta RSD v Bernolákove 1000 kg jačmeňa zamoreného pilusom, avšak vďaka bedlivosti personálu skladišta vadnosť odovzdávaného obilia bola odhalená a obilie bolo vrátené. Obvinený sa bránil, že nevedel o tom, že jačmeň je zamorený pilusom. Obrana obvineného je holou, ničím nepodloženou výhovorkou, nakoľko obvinený ako výkonný roľník dobre pozná, ako vyzerá obilie zamorené pilusom a vie o tom, ako sa nákaza prenáša a rozširuje, o čom bol, či už tlačou, alebo inak informovaný“.

Zatvárali a konfiškovali

Pána Šefčíka v roku 1950 predvolali na súd do Bratislavy s tým, že ak sa do 3 dní nedostaví, skonfiškujú mu celý majetok. Jeho manželka spomína: „Nič netušiac išiel do Bratislavy...

a viac sa domov nevrátil“. Uväznili ho a aj tak celý majetok skonfiškovali. Prípísali mu i ďalšie trestné činy, ako neobrobenie zasiatkej cukrovej repy, ktorú nechal zaburiniť tak, že vyšlo nazmar cca 30.000 kg cukrovej repy a bola mu pripísaná ďalšia vykonaná sabotáž. Jeho obhajobu, že bolo veľké sucho a repa nevyrástla, nepočúvali. Na súde zavázila iba výpoveď svedka Karola Nagya, ktorý obilie preberal a mal skúsenosti, ako ničiť vytypovaných ľudí.

Pána Šefčíka odsúdili za zločin sabotáže (cukrová repa) a pokus o sabotáž (obilie), pretože sa dopustil konania pre spoločnosť nebezpečného, aby „urobil neupotrebitelným majetok ľudového družstva v úmysle mariť prevádzku ľudového družstva, avšak tento výsledok nenastal“. Za tieto „zločiny“ bol pán Šefčík odsúdený na 12 rokov väzenia, 50.000 Kčs pokuty a stratu občianskych práv na 10 rokov. Štátny súd na odhalenie tohto „strašného zločinu“ potreboval necelé 2 hodiny. Svedkovia, ktorí mali svedčiť v prospech pána

Pietna spomienka pod väzenským múrom v Ilave je vždy presiaknutá atmosférou miesta.

Foto archív

Šefčíka, neboli predvolaní. Odvolanie, zaslané na najvyšší Štátny súd v Prahe, bolo zamietnuté.

Amnestia sa nekonala

Na 12 rokov sa „domovom“ tohto pracovitého, svedomitého a tichého človeka stal Leopoldov, Ostrov nad Ohří, opäť Leopoldov, Uranové doly Jáchymov, kde jeho prácu hodnotili nad sto percent. Napriek tomu amnestiu, ktorá bola za ten čas viackrát vyhlásená, nikdy nedostal. Lebo vraj ešte nebol prevychovaný a bol krajne nepriateľský k demokratickému zriadeniu.

Leopoldovská väznica 2. augusta - žiadala Krajský súd v Bratislave o urýchlené prerušenie trestu pre veľ-

Na pamiatku

Foto archív

mi vážny zdravotný stav väzňa. Žiadosť bola zamietnutá. Ďalších starostí ich však pán Šefčík zbavil, pretože 2. augusta 1962 zomrel. Manželka v roku 1972 požiadala o rehabilitáciu a rehabilitačný súd zrušil všetky obvinenia

pána Šefčíka v plnom rozsahu, za ktoré však zaplatil vlastným životom.- Takýchto vykonštruovaných prípadov bolo v tejto dobe na stovky, preto robme všetko pre to, aby sme zabránili návratu akejkolvek totality.

Ilustračné foto archív

Dvadsaťštyri rokov „po“ nie je na Slovensku prenasledovaný za svoje názory, postoj či presvedčenie nikto, tak, ako slovenskí vlastenci. Ani homosexuáli, ani Maďari, ani Cigáni či dokonca komunisti. Pýtate sa, ako k tomu mohlo dôjsť? Ako to, že „protikomunistická revolúcia“ vlastne vôbec, ale vôbec nezúčtovala s komunizmom, hlavne s jej intelektuálnym kominternovským podhubím?

Samozrejme, touto témou sa zaoberalo viac ľudí. Napr. americký historik David Pryce-Jones, ktorý v knihe Pád komunizmu hovorí, že „... komunistické zločiny boli také obľudné, že sa nevojdú do zákona, ako to bolo pri zločinoch páchaných nacistami.“

Ešte niekedy v 70. rokoch sa neformálne zgrupoval menší okruh nonkonformných mladých ľudí a jedno z miest stretávania a diskutovania bola štu-

dentská jedáleň na Gondovej ulici v Bratislave, kam sme chodili na obedy. Raz som takto stál pri okienku práve s Janom Budajom. Rok si nepamätám, zato deň veľmi presne - bolo 8. marca, Medzinárodný deň žien, typický komunistický sviatok. Pochopiteľne, že mladí, čo nemali radi komunizmus, tento sviatok bojkotovali a myslím som si, že sa to týka aj celého spoločenstva na Gondovej. Ale mýlil som sa. Jano Budaj totiž odrazu vytasil ruku spoza tácky

cenzúry, predsa len pokračuje. Mám taký pocit, že „atmosféricky“ sme tak niekde na začiatku 60. rokov, skombinovaných s normalizáciou. Žiaľ, veľa ľudí si každý prevrat či revolúciu predstavuje ako deti Vianoce - že nejaká vyššia moc, stojaca mimo nás, nám niečo daruje. Lenže tak, ako dospelí vedia, že na tie darčeky musel najprv otec zarobiť a mama ich zohnať, aj v politickom živote by im malo byť jasné, že revolúcia môže maximálne premiestniť

Dvadsaťštyri rokov po

a srdečne začal gratulovať všetkým kuchárkam k MDŽ. Keď sme odišli od okienka, neveriac som sa ho spýtal, čo to malo znamenať. Jeho vysvetlenie si už presne nepamätám, len viem, že sa to snažil zľahčiť poukázaním na šancu na väčšie porcie. Ale nebola to vari snaha o „väčšie porcie“, ktorá tu ľudí zaháňala pod krídla rodnej strany, za čo sme ich všetci na Gondovej tak kritizovali? V čom bol potom rozdiel medzi gratuláciou k MDŽ a vstupom do strany? Vo veľkosti porcií?

Desaťročia trvajúca genocída slovenskej inteligencie a ľavičiarске vymývanie mozgov sa muselo prejavíť. Nakoniec - ukázalo sa, že z viacerých príčin bolo rýchle zúčtovanie s komunizmom a s komunistickými spôsobmi nereálne. Ale vzhľadom na oslabenie

to, čo tu už je. A ani to nie vždy na lepšie miesto. Zásadné veci sa revolúciou nemenia, iba ak pohľad na ne. Hovoríť o novembri ako o revolúcii, v zmysle zásadnej zmeny, je v našom prípade neadekvátne. Jednoducho - nemal ju ani kto urobiť. Malé zvyšky tých, ktorí sa totalitnej genocíde a vymývaniu mozgov nejakým vyhlí, na to nestačili. Najmä keď od začiatku boli plánovito z politiky vytesňovaní. A potom nezanedbateľný je aj fakt, že tí, čo buď osobne alebo v blízkom okruhu naozaj zažili bolševický teror, ktorý svojou brutalitou nemá v histórii seberovného, tí sa dodnes väčšinou boja. Ďalší faktor je bolestivé zlyhanie obidvoch najväčších cirkví, až na pár jednotlivcov, ale to je už iná kapitola...

Ján Litecký Šveda

Chceme byť slobodní ľudia!

S týmto názvom Spolková nadácia Bundesstiftung zur Aufarbeitung der SED-Diktatur pripravila výstavu, ktorá bola a stále ešte je na mnohých miestach v Nemecku.

Dňa 16. októbra bola otvorená aj v bratislavskej Univerzitetnej knižnici. V ten deň sa v knižnici konal aj seminár venovaný Berlínskemu povstaniu 1953, na ktorom vystúpil Dr. Tomáš Klubert z Ústavu pamäti národa a náš člen Dr. Jozef M. Rydlo. Výstavu Politickým väzňom PV ZPKO venovala riaditeľka spomínanej nadácie pani Anna Kaminsky a aj touto cestou ďakujeme Univerzitetnej knižnici, že v jej priestoroch môže byť nainštalovaná.

17. jún je v histórii Nemecka významný dátum. V ten deň v roku 1953 došlo v Berlíne a iných miestach k masovému protestu proti komunistickému režimu vo vtedajšej NDR. Požiadavky boli: odstúpenie vládnej komunistickej strany, slobodné voľby a zjednotenie Nemecka. Vyše stotisícové zhromaždenie bolo potlačené silou sovietskych tankov. Desiatky ľudí bolo namieste zastrelených a tisíce skončili vo väzení. To bol počiatok pohybu, ktorý cez povstanie v Budapešti v roku 1956, „socializmus s ľudskou tvárou“ a jeho potlačenie sovietskou mocou v Česko-Slovensku v roku 1968, boj poľskej Solidarity za slobodu v roku 1981 viedol napokon k pádu komunizmu a zrúteniu sa Berlínskeho múru 9. novembra 1989.

Námestie pred Spolkovým mi-

nisterstvom financií, kde sa odohrali masové protesty v roku 1952, nesie od nedele 16. júna 2013 meno Námestia ľudového povstania roku 1953. Slávnostný príhovor, v ktorom priblížil tragické udalosti pred 60. rokov, tam mal spolkový minister financií Wolfgang Schäuble. V pondelok 17. júna sa na berlínskom cintoríne na Seestraße v štvrti Wedding konal pietny akt uctenia si pamiatky a kladenie vencov obetiam júnového povstania z roku 1953. Hlavnú reč mala spolková kancelárka Angela Merkelová. Prítomní boli nielen najvyšší štátni predstavitelia na čele s prezidentom SRN Joachimom Gauckom, ale aj pozostalí po obetiach komunizmu i niekoľkí priami účastníci berlínskeho povstania.

Do roku 1953 bolo sovietskymi vojenskými tribunálmi odsúdených na smrť viac ako 900 občanov NDR. Popravení boli väčšinou v Moskve. Presný počet mŕtvych, ktorí zahynuli 17. júna ani nevieme. Pre Zjednotenú robotnícku stranu Nemecka ako aj pre Moskvu bol 17. jún fašistický puč riadený zo Západu, povedal pri príležitosti 60. výročia Berlínskeho povstania 14. júna v Bundestagu okrem iného spolkový prezident Joachim Gauck.

Dnes s istotou vieme, že 17. jún bol oveľa viac ako len mimoriadna udalosť v sovietskej zóne Berlína, vtedy hlavnom meste NDR. Vo viac ako 700 východonemeckých miestach boli štraj-

ky, manifestácie, útoky proti budovám Strany a policajných staníc, státisíce občanov sa zapojili do tejto protestnej akcie. 17. júna 1953 predchádzala tajná činnosť skupín odporu, ktoré sa aktivovali medzi študentmi najmä v Durínsku a v Sasku. Šíрили letáky a vylepovali plagáty. Veľa ľudí sa odvážilo odporovať jednotlivu či v skupinách, napr. priateľov z kostola. Existoval aj vysielateľ, ktorý v okruhu 40 kilometrov Berlína dokázal rušiť slávnostnú reč prezidenta Wilhelma Piecka pri príležitosti Stalinovej smrti. (Zomrel 5. marca 1953)

Autorom výstavy je Stefan Wolle, ročník narodenia 1950. Pochádza z východonemeckého mesta Halle a za komunistického režimu bol vyhodnotený z vysokej školy za „intelektuálnu aroganciu.“ V jeseni 1989 bol aktívnym členom opozičných síl, ktoré viedli k pádu Berlínskeho múru 9. novembra 1989. V marci 1990 bol spoluautorom vydania zväzkov a dokumentov štátnej bezpečnosti bývalej NDR STASI a je autorom aj ďalších publikácií. V súčasnosti pracuje ako vedecký riaditeľ berlínskeho Múzea histórie NDR.

Výstavu Stefana Wolleho tvorí 20 plagátov, ktoré nám v skratke pripomínajú nám mladším málo známu udalosť z nemeckej a európskej histórie 20. storočia. Návštevníci UK, najmä študenti bratislavských univerzít si aj vďaka tejto výstave rozšíria obzor svojich vedomostí z dejín 20. storočia. Výstava potrvá do 22. novembra 2013.

Anton Malacký

Pri soche Štúra

Tohto roku sa v Levoči uskutočnil už 8. ročník spomienkovej slávnosti Deň Ludovíta Štúra. Odkaz štúrovcov si pod heslom „málo troviť, veľa tvoriť“ pripomenuli 24. októbra za účasti predsedu matice slovenskej Mariána Tkáča. Najstaršia maticičarka v meste Margita Antašová sa roky usiluje o obnovu historickej lokality stretávania sa štúrovcov v rokoch 1844 až 1848 v neďalekom Kohlwalde a vlastní cennú dobovú dokumentáciu. Predsedníčka Mestskej organizácie Matice slovenskej Anna Petreková je súčasne členkou organizácie PV ZPKO, takže na tomto podujatí sa každoročne zúčastňujú aj členovia levočskej pobočky. Zvyčajne nachádzajú skvelých poslucháčov medzi deťmi, ktoré už dnes nevedia takmer nič

o komunistickej totalite. Na snímke sú žiaci prvého až štvrtého ročníka ZŠ z Granč-Petroviec. **Mária Dvorčáková**

Potrebuujeme matičné svetlo

Valné zhromaždenie Matice slovenskej, ktoré sa uskutočnilo v dňoch 18. a 19. októbra, pozdravil aj predseda bratislavskej pobočky PV ZPKO Ján Košiar. Rokovaniu matičiarov predchádzala značná diskreditačná mediálna kampaň, preto sa výsledky očakávali s istým napätím. Už v prvom kole s podporou takmer 57 percent hlasov zvíťazil vo voľbách o post predsedu opäť Marián Tkáč. Gratulujeme! Matica slovenská je národnou ustanovizňou a aj preto nie je politickým väzňom bývalého režimu ľahostajný jej osud. Ján Košiar sa k matičiarom takto prihovoril:

Je pre mňa veľká česť, že môžem k vám prehovoriť na takom dôležitom fóre ako je valné zhromaždenie Matice slovenskej a v takom meste, ktoré sa spája s dôležitými míľnikmi na ceste k našej štátnej samostatnosti. Áno, myslím na 4. august 1863, 30. október 1918 i 6. október 1938, ktorý vyvrcholil v Žiline. A myslím na mužov, ktorí najviac ovplyvnili spomínané dátumy. Dokonca nabádam, aby sme si spytovali svedomie ako napíňame a žijeme poslanstvo dvoch veľkých Slovákov, Andreja Hlinku a Martina Rázusa, spolupracujúcich v intenciách iných velikánov Štefana Moysesu a Karola Kuzmányho. Ako ťaháme za jeden koniec nielen slovenskí katolíci a evanjelici, ale aj pravoslávni a reformovaní, všetci bez rozdielu cirkevnej príslušníci, všetci ľudia dobrej vôle. Keď už príslušníci slovenských politických strán neťahajú za jeden povraz a nedvíhajú kultúrnu úroveň slovenského národa, je na Matici, aby tak konala ona. Aby bola strážkyňou kultúrnosti tohto národa, a aby spájala to, čo politika rozdeľuje.

Medzi našich predkov, starých Slovákov a nie akýchsi „Slovičov“, ktorí podľa niektorých údajne hovo-

Predseda Matice slovenskej Marián Tkáč (druhý zľava) vlani na Ružinovskom cintoríne.

Foto Vlastimil Morávek

rili po „starosloviensky“, prišli pred 1150 rokmi sv. Cyril a Metod, naši vierozvestovia. Solúnski bratia, dedičia antickej gréckej kultúry, ktorej pokračovateľkou bola stredoveká Byzancia. Ani ten najzaťatejší zástanca radikálneho laicizmu, po slovensky bezbožníctva, nemôže poprieť význam tohto antického dedičstva pre celú európsku, ba svetovú kultúru, ruka v ruke s významom kresťanstva. Najmä, keď už začíname zbierať plody nie tak dávneho rozhodnutia európskych politikov, že v Ústave EÚ nie je spomenutý Boh ani kresťanstvo. Už vidíme, ako to všetko stojí na hlinených nohách. Ako Babylonská veža. Už predsa naši otcovia i zakladatelia Matice vedeli, že bez Božieho požehnanja, márne naše namáhania.

Tisíc rokov po svätých bratoch zrodila sa Matica slovenská, ako jedna z najvýznamnejších dedičiek cyrilometodskej tradície. Založili ju naši prastarí otcovia v roku 1863. Aká je po 150 rokoch? Ako žijeme poslanstvo solúnskych bratov dnes, každý deň? Ako sa hlásime k ich

odkazu? Nie sú to iba prázdne frázy? Zatiaľ sme im nedokázali postaviť dôstojný monument, napríklad v hlavom meste.

Matica aj naďalej musí podporovať život, lebo bez neho by nebola ani ona. Nech sa vyhýba novodobému pohanstvu, ktoré sa dnes šíri oveľa záľudnejšie, ba takmer nepozorovane prostredníctvom silnej propagandy: že hriech a zlo vlastne neexistuje. Koľko úsilia sa dnes vynakladá v masmédiách, aby človeka presvedčili, že staré dobré zásady vyjadrené v Desatore sú smiešne a nemoderné!

Milí priatelia, vážení delegáti Valného zhromaždenia, nech vás pri vašom rokovaní a rozhodovaní sprevádza Duch Svätý! Voľte dobro a nie zlobu! Nenadávať, že je tma, ale skúste spolu s Jozefom Cígerom Hronským zapáliť malé svetielko. Želám vám i sebe, aby Matica slovenská bola tým nádejným svetielkom nášho slovenského národa.

(Krátené)

Môj ukazovák je svedok

Udalosť, ktorú chcem vyzprávať, nie je vymyslený scenár pre nejaký akčný film, ale príbeh, ktorý má presný dátum, miesto a skutočné meno obete. Bol ňou Dionizy Bielaňski, 36-ročný pilot poľského Agroletu, ženatý, otec dvoch dcér, ktorý sa 16. júla 1975 pokúsil na poľskom poprašovacom lietadle AN-2 utiecť do Rakúska. Po súhlase poľskej vlády bol však medzi obcami Čúry a Kúty o 16.02 hod. zostrelený československým vojenským lietadlom.

Takto uvádza túto udalosť tajná správa Ministerstva národnej obrany ČSSR. Na podnet tajomníka ÚV KSČ Vasiľa Biľaka a predstaviteľov armády bola neskôr verejná o tejto udalosti v tlači informovaná v tom zmysle, že lietadlo Agroletu (štátna príslušnosť nebola uvedená) sa zachytilo krídlom o strom a havarovalo.

Je zaujímavé a záhadné, že tajná správa Ministerstva národnej obrany ČSSR neuvádza skutočnosť, že lietadlo na ktorom letel Bielaňski bolo zasiahnuté nad železničnou nákladnou stanicou Kúty a pri tejto akcii boli priamo ohrozené životy rušňovodiča posunujúceho rušeň a posunovačov, ktorí na nákladnej stanici práve posuňovali nákladné vozne. Medzi ľuďmi, ktorí tento fakt môžu dosvedčiť patrí aj ja a môj ukazovák...

V tom čase som robil vlakvedúceho nákladných manipulačných vlakov v Trnave. Náš manipulačný vlak z Trnavy cez Jablonicu do Kútov priberal naložené a odvesoval prázdne vozne pre podniky v priľahlých staniach. Cesta nám trvala 8 až 10 hodín takže v železničnej stanici Kúty sme mali 9-hodinovú prestávku na odpočinok. Na tieto účely bola určená nocľaháreň za starým rušňovým depom. Asi dve hodiny pred odchodom s ďalším manipulačným vlakom späť do Trnavy nás zobudil úžasný rachot nízko prelietavajúcich tryskových lietadiel a streľba. Keď utíchla, začuli sme, ako kasárenská (bola to žena, ktorá nám ustielala posteľ a budila do práce) s plačom pobehovala po chodbe a vy-

krikovala: „Vojna sa začala, chlapci, vojna! Nad stanicou zostrelili lietadlo!“

Keby sme krátko pred tým nepočuli streľbu a rachot lietadiel, mysleli by sme si, že sa zbláznila. Teraz sme však vyskočili z postelí a hybaj do práce.

Na jednej z nákladných koľají stál posunovací rušeň a asi 20 cm za sedadlom rušňovodiča bola diera po strele z lietadla, do ktorej som rovnako ako ostatní železničari pchal prst. Tá strela musela mať riadnu razanciu,

Vrak zostreleného lietadla.

Foto archív

lebo do diery sa mi pohodlne zmestil celý ukazovák. Posunovači hovorili, že keď sa okolo nich ako retiazka začali rozprskávať strely útočiaceho lietadla, utiekli a zaľhli do priekopy za nákladnou stanicou.

Keď sa neskôr k prestrelenému rušňu dostavili pracovníci ŠtB, rušňovodič motorového rušňa začal sa pred nimi rozčuľovať, že ho mohli zastreliť a nadával dokonca aj na štát. Jeden z pracovníkov ŠtB mu však doslova povedal: „Ak chcete robiť rušňovodiča aj zajtra, tak držte papuľu!“ Rušňovodič pochopil a radšej stíchol.

Čo dovedlo poľského pilota k pokusu o útek na Západ?

Do roku 1971 pracoval ako inštruktore letectva v aeroklube v Opoli. Poľská bezpečnostná služba sa ho

usilovala získať na spoluprácu, ale Bielaňski odmietol. Nikdy nepatril k veľkým priaznivcom komunistického režimu a už v šesťdesiatych rokoch bol hodnotený ako osoba odolná voči propagande, ktorá má na zriadenie v krajine vlastný názor. Mať vlastný názor bolo v tej dobe nežiaduce a tak sa Bielaňski stal obeťou intríg. Zo zamestnania ho prepustili pod zámienkou, že bez povolenia odišiel na dovolenku. Aeroklub mu ani nevystavil posudok, potrebný na získanie nového zamestnania.

V roku 1975 si našiel prácu v odbore leteckých služieb vo v Bratislavskom Agroletu. Keď sa aj tu začali okolo neho zbíhať intrigy, pokúsil sa ujsť do Rakúska.

Prestrelený motorový rušeň bol ešte v ten deň na príkaz ŠtB odvezený do depa v Bratislave, kde mu poškodený panel vymenili za nový. O dva dni už v Kútoch ďalej posuňoval...

Funkcionári poľskej a československej komunistckej strany mohli byť spokojní. Pilot Dionizy Bielaňski zahynul a zhorel v zostrelenom lietadle. Železničari ďalej „držali papuľu“ a motorový rušeň so zamaskovaným priestrelom ďalej pracoval pre blaho „vyspelej socialistickej spoločnosti“.

Vojtech Ottmar

Nnižný kútiK

Jedna veľmi múdra a podnetná kniha, na ktorú by som chcel upozorniť vydavateľov a prekladateľov v tomto knižnom kútiKu, je kniha „Herézia beztvárnosti“ s podtitulom „Rímska liturgia a jej nepriateľ“ od Martina Mosebacha. Ide o nemeckého spisovateľa a esejistu (romány Dlhá noc, Turkyňa, Zemetrasenie...), držiteľa viacerých literárnych cien. Druhé vydanie knihy z roku 2007 je oproti prvému z roku 2002 rozšírené o tri kapitoly a je venované filozofovi a poradcovi pápeža, Robertovi Spaemanovi.

Z nemeckej jazykovej oblasti sa u nás vydávajú skôr diela všelijakých heretikov ako je Hans Kúng alebo nečitateľných ultramodernistov, preto máme dosť pokrivený obraz o tom, čo sa píše v Nemecku. Predmetom knihy je obrana latinskej, tzv. tridentskej omše, ktorej základy položil Gregor I. Veľký v šiestom storočí. Nie je to kniha bojovne polemická, necítiť v nej horkosť ani zlosť, naopak, pomaly plynie v pokojnom zamyslení a svojou argumentáciou nenásilne ukazuje zásadné prednosti „vyrastenej“ liturgie, ktorej základy boli položené pred 1 500 rokmi, pred liturgiou „vyrobenou“.

Nedotknuteľnosť liturgie

Upozorňuje na súvislosti medzi „kultúrnou revolúciou“ 60. rokov, ktoré vyvrcholili študentskou revoltou v roku 1968 a medzi snahami o reformu liturgie. Ukazuje však, že samotný Druhý vatikánsky koncil (1962 – 1965) potvrdil pretrvávajúci rítus, celá reforma bola presadená až Pavlom VI. pomocou dictatus papae proti vôli väčšiny biskupov. Treba si uvedomiť, že liturgia platila za niečo nedotknuteľné, ako Sväté písmo, napriek malým, dobou podmieneným, ale vždy organickým modifikáciám. Aby som aspoň čiastočne priblížil tón a hĺbku knihy, uvediem pár citátov.

Autor hneď na začiatku píše, že najväčšia duchovná strata je tá, že o liturgii vôbec musíme hovoriť. „Predpoklad prežívania kresťanského kultu ako niečoho zjaveného je poddanie sa forme, ktorá odstraňuje všetko subjektívne.“ „Kult sa musí prežívať ako niečo prichádzajúce z iných sfér.“ „Pri pohľade na liturgiu sme sa nechali zviať scholasticko-právnickým myslením. Zvykli sme si akceptovať minimálne požiadavky ako kategóriu posúdenia liturgie tam, kde môžu byť iba maximálne. Nakoniec sme začali liturgiu hodnotiť – obľudný postup! Sedeli sme v laviciach a pýtali sa: bola svätá omša, nebola to svätá omša? Do kostola vchádzam, aby som videl Boha, a od-

chádzam ako divadelný kritik“. „Vraví sa, že monarchia je mŕtva, keď na svoje prežitie potrebuje schopného monarchu. (...) Oveľa viac platí táto veta pre liturgiu. (...) Nikdy by sa nemalo stať, aby veriaci vnímal liturgiu iba ako výkon kňaza.“ „Dá sa rozumieť tomu, že občas môže byť potrebné kázať niečo nové; ale predmet náboženstva nie je nové, ale pravdivé.“

Úloha krásy

Vo svojej knihe sa Mosebach venuje aj stvárneniu liturgie a teda aj umeniu a v kapitolách ako napr. „Vytrhnúť obrazy zo srdca“ píše o zhubnom vplyve moderného umenia a o podľahnutí časti kléru rozkladnému vplyvu tzv. avantgardného umenia. O kulte mladosti, ktorý síce nezastavil starnutie, ale zato dospievanie, hovorí: „Najviac je to vidno na umení, na tom najbližšom príbuznom náboženstva, kde avantgardizmus z roku 1905 sa ako ustrnutý rituál musí nasledovať ešte o sto rokov. A cirkev si myslí, že tomu zostarnutému avantgardizmu sa musí otvoriť aggrornamentom, aby prežila.“ Pripomína T. S. Eliota, ktorý kultúru považuje za reálny výraz viery. Omšu teda nepovažuje za estetický fenomén, no treba pamätať, že pri jej duchovnom naplnení hrá aj krása veľkú úlohu. „Nové, to skutočne nové, nemôže byť skonštruovaný experiment, to povstáva podvedome ako osobné oživenie starého.“ „Povstanie proti starej forme nakoniec nekončí veľkou slobodou, ale v gýčových a deformovaných tvaroch. Aké smutné pre katolícku cirkev, matku všetkých foriem Západu, ktorá pravdivosť tejto skúsenosti musela prehltnúť ako horkú pilulku.“ A dodáva

vetu jedného prostého veriaceho: „Kristus sa stal telom a zobral na seba ľudskú podobu – nemal by sa teda zobrazovať ako človek?“ Venuje sa aj gregoriánskemu chorálu, a čudovali by ste sa, koľko múdreho sa dá napísať hoci aj o kľačaní alebo o hlasnej modlitbe. Mrzí ho, že v cirkvi medzičasom žijú vedľa seba dva rôzne typy ľudí, ktorí aj napriek dobrej vôli sa často nevedia dorozumieť. „To, že jedna žena, ktorá sa chce modliť ruženec a jeden kňaz, ktorý jej radí, aby namiesto toho spravila niečo užitočné sa už navzájom nerozumejú, to nie je iba výsledok ľudskej viny, to je aj výraz kultúrneho vývoja Západu, ktorý nám priniesol moderného, nenáboženského, racionalistického a metafyzicky slepeho človeka.“

Kniha je mimoriadne komplexná, okrem duchovnej stránky rozoberá aj historické reálie, na ktorých spočívala a spočíva liturgia a miestami si posluži aj delikátnym humorom.

Ján Litecký Šveda

Neviete? Ved' si spomeniete...Spomínate?

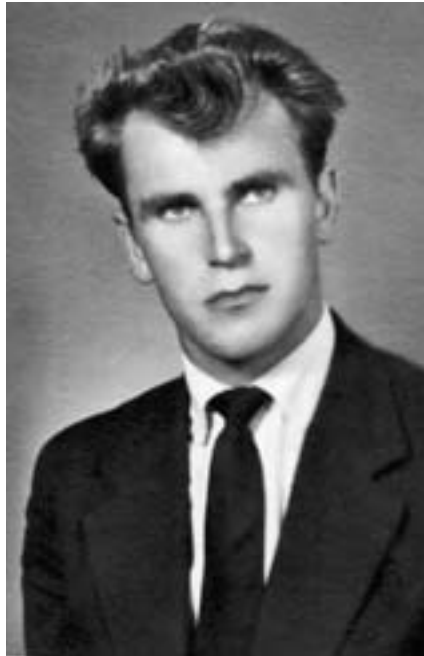
Štefan Novák je predsedom Regionálnej organizácie PV ZPKO v Košiciach. Je jedným zo spoluzakladateľov organizácie politických väzňov v Slovensku. Dosiaľ je aktívnym funkcionárom, ktorý si zachoval kritický postoj na vývoj v spoločnosti. Narodil sa 8. augusta 1935 v Poľanovciach, v dedinke pod Braniskom. Patrí do generácie ľudí, ktorí na vlastnej koži spoznali krutosť minulého režimu.

Ako si spomínate na detstvo?

Otec rok po svadbe odišiel do Kanady za prácou. Po piatich rokoch sa vrátil a kúpil pole. Na svet som prišiel po dvoch sestrách, ako najstarší chlapec. To malo v tom čase veľký význam, lebo najstarší syn sa zvyčajne staral o hospodárstvo. Mal som tri sestry a dvoch bratov. Takže prežil som detstvo v roľníckej rodine. Nič nám nechýbalo.

Takže zvyky a rodičia vám predurčili budúcnosť?

Asi tak. Keď som mal päť rokov a 23 dní nastúpil som do Ľudovej školy v Poľanovciach. V piatej triede sa bolo treba rozhodnúť, či pôjdem ďalej do meštianky alebo skončím školu v ôsmej triede Ľudovej školy. Učiteľ márne prehovárať otca, aby ma dal ďalej študovať. Povedal, kúpil som majetok, ako najstarší syn bude doma na hospodárstve. Učiteľ bol dosť prezieravý, naliehal. Piatu triedu som končil v roku 1945, budúcnosť bola neistá. Ale otca nič neobmäkčilo. Tak som pokračoval. Lenže v siedmej triede sa miestnemu kňazovi napokon podarilo prehovoriť otca. Vedel, ako na to. Jednoducho mu povedal, aby ma dal študovať, že bude zo mňa kňaz. No a to otca obmäkčilo.

Štefan Novák

A vy ste súhlasili?

Oslovilo ma to. Mal som dosť času na premýšľanie. Tak som zo siedmej triedy prešiel do meštianky.

Po jej skončení som nastúpil do gymnázia v Levoči. Vtedy sa otvoril prvý ročník reálneho gymnázia. Ibaže v roku 1953, keď som zmaturoval, bola situácia celkom iná. Na štúdium teológie som mohol zabudnúť. Rozmýšľal som, čo a ako ďalej. Jeden z otcových priateľov mal syna dôstojníka. Slúžil u pohraničnej strážie. Keď prišiel domov, nebolo dňa, aby neprišiel za otcom. A ja, ako chlapec, som načúval. Zhovárali sa o všetkom možnom. Hovoril aj o tom, ako je na hraniciach všetko zabezpečené. Že už sa sotva komu môže podariť útek za čiaru. Jedine tomu, čo tam slúži. A vtedy mi došlo, čo urobím. Jedného dňa, to som bol ešte v septime, som mu povedal, že aj ja by som chcel robiť to, čo on. Povedal mi, dobre, skončíš školu, urobíš skúšky a ja viem, že ich urobíš, a bude to. To bolo v 50. rokoch.

Vy ste sa rozhodli emigrovať? A zhovárali ste sa s niekým o tomto vašom pláne?

Siesta 21. augusta 2013.

Foto Mária Dvorčáková

Keď som počul, ako sa dá ujsť, bolo mi jasné, že iba týmto spôsobom sa dostanem za hranice a budem môcť pokračovať v štúdiu teológie. Nie, o tomto mojom pláne som sa s nikým nezhováral. A to bolo moje jediné šťastie.

Vraveli ste, že otec po návraťe z Ameriky kúpil pole a hospodáril. Počas združstevňovania neprišiel o majetok?

Ale hej, však ho aj zatvorili.

Čiže nechcel vstúpiť do družstva?

Nie, nechcel vstúpiť. Ja som si však v júni podal prihlášku do vojenskej školy v Olomouci a odišiel na skúšky.

Ani rodičia o tom nevedeli?

Nie, nevedeli. Nadišiel však august a žiadna odpoveď neprišla. Tak som zašiel na ONV a hovoril som čo a ako sa stalo a hneď som dostal ponuku, ísť učiť. Povedali mi, že potrebujú učiteľov a dali mi miestenku do Revúckeho okresu. Nastúpil som prvého septembra 1953 a koncom septembra mi prišli papiere z Olomouca. Stálo v nich, že som skúšky urobil a 1. novembra mám nastúpiť do prvého ročníka.

Čo ste urobili?

Predsa tá prvotná myšlienka prevládla. Vedelo sa, že v Ríme sa dá študovať, tak som sa rozhodol a v novembri som nastúpil.

Stále ste sa zaoberali myšlienkou ujsť?

Ujsť a študovať.

A ako to zobrali rodičia?

No, boli radi. Vraveli mi, budeš mať miesto, postavenie, takže mi nebránili. Povedali, rob ako chceš. Pred ukončením školy však došli do Olomouca dvaja súdruhovia zo Slovenska.

Koľkoročné štúdium to bolo?

Dvojročné. Keď prišli, nebol som v škole, lebo som maródoval. Prišli na ubikácie v sprievode veliteľa učebnej roty. Povedali mi, no, zoberte si svoje veci a ideme. Ste zatknutý. Ja im na to, počkajte, donesiem si vychádzkové šaty. Ale oni len odvrkli, nič vám netreba. Stačí tak, ako ste. Zobrali ma, nasadli sme do auta a v noci sme sa ocitli v Košiciach.

Počas prestávky (druhý sprava) na ostatnej konferencii v Smoleniciach.

Foto Vlastimil Morávek

Vo väzení. Tak sa začala moja púť.

A kvôli čomu? Čo sa dozvedeli?

Cestou sa ma pýtali, viete za čo vás vezieme? No neviem. Nevedel som. Boli dvaja a šofér. No, keď neviete, tak my vám to pripomenieme. Ste členom takej a takej organizácie. Nie som členom žiadnej organizácie. No, v poriadku, keď nie ste, tak sa rozpamätáte, že ste.

A boli ste?

Situácia bola taká, že v Poľanovciach bola nejaká skupina, ale aký mala názov to som nikdy nevedel. Ešte počas štúdia na gymnáziu ma požiadali, aby som povylepoval letáky. Vedeli, že otec nechcel vstúpiť do družstva, prakticky mali zmapované celé okolie, vedeli, kto si čo myslí o novom režime. No pochopiteľná vec, že som s tým súhlasil. Dali mi letáky a ja tam po Levoči, za Levočou, som ich vylepoval. To bola celá moja činnosť.

Ako sa o tom dozvedeli?

Hneď pri prvom výsluchu som pochopil, že skupina bola odhalená. Jej členovia boli už vyše mesiaca zavretí a niekto z nich povedal aj moje meno.

O čo šlo tej skupine?

Revolta voči režimu. No a už

počas prvých výsluchov som sa dozvedel to, čo som nikdy neurobil. Kde všade som bol, s kým som bol...Skutky, ktoré vytlkli z tých, čo zaistili predo mnou. Boli tam aj takí, čo naozaj pritakali na všetko, čo im povedali. Bol tam esembák, predsa MNV, hovorili zo strachu, ale aj pod nátlakom. Nepamätáte sa? Tak sa rozpamätáte! Ja to nepoznám, nikdy som tam nebol. No tak po chvíli sa rozpamätáte. A bolo. Bolo šťastie, že ja som nikomu nepovedal o svojich plánoch. Počas výsluchu som stál v kúte. V rohu bola doska, keď sa im páčila výpoveď, mohol som si sadnúť, keď nie, musel som stáť. Zvlášť ich zaujímal dôvod môjho vstupu do vojenskej školy. Preto, že to bola pohraničná škola. Oni chceli od skupiny dostať priznanie, že oni ma do tej školy vyslali, aby bolo spojenie so zahraničím. Aj preto som bol rád, že som nikomu nič nehovoril o svojich plánoch, lebo by mi to poriadne strpčilo život.

Ako dlho vás nechali vo vyšetrovacej väzbe?

Skoro sedem mesiacov. Na samotke.

Eva Zelenayová

Dokončenie v budúcom čísle

Nie – hrobárom ľudského rodu

Vlani vyšla v Nemecku knižka sociologičky Gabriele Kuby pod názvom **Globálna sexuálna revolúcia, s podtitulom Strata slobody v mene slobody**. Tohto roku knižka vyšla aj v Slovensku vo vydavateľstve LÚČ. Autorka v nej objasňuje príčiny, ktoré viedli k súčasnému agresívnemu presadzovaniu rodovej rovnosti v legislatíve mnohých vyspelých krajín a poukazuje na zvrátenosť tejto ideológie, lebo je ideológiou smrti. Predslov k nemeckému vydaniu napísal nemecký filozof Prof. Dr. Robert Spaemann (1927). Má takú výpovednú hodnotu, že sa redakcia rozhodla uverejniť ho v plnom znení:

Výraz gender mainstreaming je pre väčšinu ľudí v našej krajine neznámy. Preto ani nevedia, že sú už celé roky podriadení prevýchovnému programu zo strany vlád, európskych autorít a časti médií, ktorý má medzi zasvätencami tento názov. Reeducáciou sa má z hláv ľudí eliminovať tisícročia trvajúci návyk ľudstva - návyk rozoznávať mužov a ženy; rozoznávať od všetkých ostatných foriem uspokojovania pudov vzájomnú sexuálnu príťažlivosť opačných pohlaví, na ktorej spočíva existencia a budúcnosť ľudstva; inštitucionalizovaním privilegovať jej náprotivok a ju podriadiť zaručene humanizujúcim pravidlám. Prevýchova sa koniec koncov týka odstránenia od nepamäti existujúcej krásnej obyčaje, ktorú nazývame ľudským bytím a ľudskou prirodzenosťou. Máme sa emancipovať od našej prirodzenosti.

Slovo „emancipácia“ kedysi znamenalo niečo ako oslobodenie. Emancipácia od našej prirodzenosti môže znamenať iba oslobodenie sa od seba samých. Pojem politickej slobody bol vytvorený v starom Grécku a spočiatku znamenal: môcť žiť zvyčajným životom. Kto v tom ľuďom bránil, kto ich chcel prevychovať, bol tyranom. O takejto tyranii sa píše v tejto knihe (Globálna sexuálna revolúcia, pozn. redakcie). Je to poučná kniha. Pouča nás o tom, čo sa v súčasnosti s nami deje, akými prostriedkami prevychovávajúci pracujú a s akými represáliami musia počítat tí, ktorí sa stavajú proti ich

projektu. A to nielen tí, ktorí sa zastávajú diskutovanej veci, ale – ako sa to v knihe napríklad na stranách 342 a 344 dokazuje – všetci, ktorí v tejto súvislosti vôbec niekedy zastávali slobodu môcť v otvorenej diskusii vyjadriť svoj názor.

Už celé roky badať v našej krajine a celej Európe narastajúce odmietanie diskusie v mene „politckej korektnosti“. Človeku, ktorý sa odchyľuje od mainstreamu, sa nevysvetlí argumentmi, že sa mylí, ale vytkne sa mu: „To si nemal povedať.“ Spomeniem tu iba prípad Sarrazin. Nie je vyvrátený, ale odstránený. Za tým stojí šíriaci sa relativizmus popierajúci existenciu absolútnej pravdy. Robiť si nárok na pravdu sa považuje za netolerantné. Pritom je však opak správny. Vznášať nároky na pravdu znamená vystaviť názor diskurzívnej skúške. Keď pravda neexistuje, potom taká skúška ani nemôže byť, potom sú debaty len zastreté mocenské boje, názor nie je pravdivý alebo nepravdivý, ale vládnuci či nevhodný a v poslednom prípade vystavený vyobcovaniu. Samozrejme, že jeho pravdivosť nevychádza až z diskusie. Diskusiou sa skúša. Bol aj pred diskusiou pravdivý a intuitívne presvedčivý. Keď sa dozvedáme, že v londýnskych materských školách alebo aj vo švédskych, ktoré sú považované za mimoriadne pokrokové, vychovávateľia zakazujú deťom používať slová otec a matka a nahrádzajú ich rodovo neutrálnymi slovami, keď sa z ruských úradných miestností referujú po-

dobné veci, potom obvykle ľuďmi zmieňujú pocity prejavujúce sa potriasaním hlavou a pobúrením, najmä preto, lebo ľud svojich zástupcov nikdy neopravňoval na to, aby ho prevychovávali.

Čo je motívom týchto absurdností? Otvorene sa o tom hovorí. Aby deti, ktoré sa adopciou dostali rodičovskému páru rovnakého pohlavia, nemali pocit, že druhé deti majú niečo, čo im chýba. Aby sa zastrelí abnormálnosti, tabuizuje sa pojem normálneho a robí sa ideologicky podozrivým. Pritom normalita je konštitutívna pre všetko živé. V neživej prírode, teda vo fyzike, nie je normalita, ale prísna zákonitosť. Všade tam, kde je život, existuje však niečo ako druhovo špecifické vyvíjanie sa. A to, čo sa v prírode vyvíja, môže byť práve touto prírodou pokazené. Ako píše Aristoteles, existujú „chyby prírody“. K prirodzenosti matky-levice patrí inštinkt naučiť mladé levíča poľovať. Bez neho by mláďatá neboli životaschopné, bez neho by neexistovali nijaké levy. Neprítomnosť inštinktu je teda anomália.

Pojem normatívnej normálnosti je nevyhnutný (bezpodmienečne potrebný), keď ide o zaobchádzanie so životnými pochodmi. Omyly na tomto poli sú pre ľudskú rodinu životnebezpečné. Skutočnosť, že Gabriele Kuby má odvalu označiť ohrozenie našej slobody ako protihumánnu ideológiu, jej možno prinesie nepriateľstvo, alebo dokonca štvance. Namiesto toho si za svoju osvietenenskú prácu zaslúži vďaka nás všetkých. Túto knihu by malo čítať čo najviac ľudí preto, aby spoznali a všimli si, čo im hrozí, keď sa nebudú brániť.

Poznámka redakcie: Čitatelia si iste všimli, že o knihe Gabriely Kuby sa väčšinové médiá v Slovensku nezmiňujú. Keďže bráni tradičné kresťanské hodnoty, nie je vítanou celebritou. Je však blízka každému, kto sa nechce stať hrobárom ľudského rodu. Proti stratégii ľudských práv, ktorú pripravuje rezort diplomacie a má byť ústretová voči požiadavkám homosexuálov vyslovila námietky značná časť obyvateľstva vrátane organizácie PV ZPKO a Konferencie biskupov Slovenska.

Cenzúra kardinála Duku

Pražský arcibiskup-metropolita, kardinál Dominik Duka, poskytol 22. októbra rozhovor českému verejnoprávnemu rozhlasu. Bolo to krátko po tom, ako sa stretol s predsedom vlády Jiřím Rusnokom. Rozprával o. i. o probléme reštitúcií cirkevného majetku, ktorá v Česku doteraz riadne neprebehla.

O rokovanie s premiérom kardinál požiadal po tom, ako minister vnútra Martin Pecina tesne pred voľbami vláde predložil návrh zákonného opatrenia, ktoré by areál Pražského hradu vyňalo z cirkevných reštitúcií.

Redaktorka Českého rozhlasu kardinálovi Dukovi pripomenula tvrdenie ministerstva kultúry, že súčasné požiadavky sú v rozpore s dohodou, ktorú Cirkev dohodla s bývalým prezidentom Václavom Klausom ešte v roku 2010. V spomínanom rozhovore kardinál Duka okrem iného povedal: „**Ja si vážim slová a ak by som mal porušiť slovo, tak sa vzdám občianstva, odídem z tejto krajiny. To chcem povedať všetkým, ktorí vyvolávajú v predvolebnom boji zbytočné napätie. Ono zákonné opatrenie chce vlastne potvrdiť rozhodnutie súdruha Klementa Gottwalda. Ja už dva roky upozorňujem,**

že v tejto krajine nás niektorí ľudia chcú pripraviť o všetku slobodu a demokraciu, ktorú sme si vytrpeli a vybojovali. Ak prijme naša spoločnosť toto opatrenie, budem vedieť, že nežijem v demokratickom štáte, pretože neplatí ani právny poriadok, ani žiadne princípy a vraciame sa pod červené zástavy s kosákom a kladivom. Nedodržiate zásady slobody“, povedal.

Redaktorka kardinála prerušila a pripomenula mu, že pár dní pred predčasnými voľbami je podľa pravidiel Českého rozhlasu neprípustné kohokoľvek akýmkoľvek spôsobom ovplyvňovať pri jeho volebnom rozhodovaní.

Na to Duka odpovedal, že „Český rozhlas nedodržia vôbec zásady slobody“ a jeho posledné slová boli: „Ďakujem vám za cenzurované vysielanie!“

Je smutné, že 24 rokov po Novembri 89 je na západ od Moravy takáto situácia nielen v rozhlase, ale v celej tamjšej spoločnosti. Je ale potrebné kvitovať a oceniť odvalu kardinála Duku, že to dokázal priamo povedať. Je to zároveň výzva a odkaz aj pre predstaviteľov a pastierov Katolíckej cirkvi v Slovenskej republike. **Josef M. Rydlo**

Kysucká muzika

po našom, je názov nového CD kapely Veľký dom z Čadce a speváčky ľudových piesní Janky Holeštiakovej. Rock a folklór v jednom je odvážny projekt, ale vydaril sa. Maťo Ďurinda z rockovej skupiny Tublatanka je z cédečka nadšený. Z jeho recenzie vyberáme: „Kysucká muzika prináša nádherné originálne slovenské piesne, ktoré majú v sebe tradičného ducha aj moderný súčasný rozmer. Pri počúvaní týchto piesní cítim, že boli spievané a nahrávané s veľkým citom a srdcom, obohatené o modernú rytmiku a gitary, ktoré sa spolu s tradične znejúcimi nástrojmi vkusne dopĺňajú. Som nadšený.“

(ez)

AKTIVITY PREDSEDNÍCTVA PV ZPKO

■ **Predsedníctvo na svojom zasadnutí 9. októbra konštatovalo, že trnavská organizácia splní úlohu a zabezpečí seminár o III. odboji s finančnou podporou trnavského župana Tibora Mikuša.**

■ **Predsedníctvo zobralo na vedomie list predsedníčky RO PV ZPKO v Nitre Alžbety Loudovej, v ktorom informovala o uskutočnení pietnej spomienky pri pamätníku obeťam komunistického režimu v Nitre 14. novembra.**

■ **Organizáciou pietnej spomienky 16. novembra na Ružinovskom cintorine v Bratislave bol poverený podpredseda PV ZPKO Anton Malacký.**

■ **Predsedníctvo zobralo na vedomie pozvánku primátora Bratislavy na audienciu, ktorá sa uskutoční 15. novembra.**

■ **Predsedníctvo si rozdelilo úlohy v súvislosti s prijatím politických väzňov u predsedu NR SR Pavla Paška v starej budove parlamentu. Uskutoční sa v nedeľu 17. novembra.**

■ **Predsedníctvo rokovalo o tohtoročných aktivitách PV ZPKO v spolupráci s ÚPN pri príležitosti Dňa boja za slobodu a demokraciu.**

Storočná!

Vzácneho životného jubilea sto rokov sa v týchto dňoch dožíva **Mária Korecová** z Nitry. Je manželkou nebohého Antona Korca, brata kardinála Jána Chryzostoma Korca. Jej manžel bol rovnako ako mnoho ďalších laikov prenasledovaný a väznený bývalým režimom pre svoje náboženské presvedčenie, za pomoc kňazom. Pani Mária je známa vo svojom okolí ako obetavý človek. Významne pomáhala najmä študentom s ubytovaním. Svojho okrúhleho jubilea sa dožíva pri dobrom zdraví, ktoré jej v mene celej organizácie PV ZPKO úprimne želá predseda Arpád Tarnóczy. Ku gratulantom sa pripája aj redakcia Svedectva.

Návrat do úpadkového pohanstva

S veľkým pohnutím som si prečítal článok Dá sa hlbšie klesnúť? vo Svedectve č.9. Presne ste opísali našu situáciu v Slovensku. Žiaľbohu! Je to s nami tak. Všetci pociťujeme túto zákernú a zhubnú činnosť temných síl. Plánovite sa usilujú zničiť kresťanského a vlasteneckého ducha nášho národa. Stojí za nimi moc a peniaze. My nemáme jedno ani druhé. Musíme sa vyburcovať a brániť. Je treba,

aby kresťanské cirkvi a národné organizácie sa rozhodnejšie postavili na obranu základných práv nášho ľudu a národa. Konáme veľmi nemselo voči drzým odrodilcom. Mlčanie, ustupovanie, smiešna zdvorilosť, keď ide o životné záujmy národa a ľudu je nekresťanská zbabelosť. Potrebujeme Božiu pomoc a moc médií. To prvé sa dá vyprosiť, to druhé získať...ale ako? Dúhové pocho-

dy, uzákonenie homosexuálnych zväzkov...to je tragický návrat do pohanskej doby v jej úpadkovej etape. Zhodujeme sa všetci verní Slováci: chýba nám silná kresťanská a národná politická strana, alebo neustranícka organizácia, ktorá by vlastnila denník a TV stanicu. Ďakujem, že prebúdzate ospalé mozgy mnohých našich spolurodákov.

Július Homola

Ad multos annos!

Trnavský emeritný arcibiskup Mons. Ján Sokol oslávil 9. októbra svoje životné jubileum - 80 rokov. Ďakovnú svätú omšu spolu s priateľmi a početnými veriacimi slúžil 19. októbra v katedrálom Chráme sv. Jána Krstiteľa v Trnave.

Arcibiskup Ján Sokol všetkým v úvode poďakoval za účasť. „Mám radosť, že slávim Eucharistiú s vami. A ďakujem za dar života, za dar kňazstva a dar sily, ktorou mi Kristus dáva znášať všetky križe, a tak sa všetko stáva ľahké, príjemné a sladké, zvlášť, keď má človek čisté svedomie“, povedal jubilujúci emeritný arcibiskup.

Rektor Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka v Spišskom Podhradí Mons. Jozef Jarab v homílii hovoril o čare všednosti, priateľstve a význame jubilea. Jubileum prináša hodnotu do života a jubilovať znamená uložiť v sebe odkaz jubilujúcej hodnoty - teda pýtať sa seba samého, ako žijem, čo som doteraz urobil? Za generáciu seminaristov, ktorých emeritný arcibiskup Ján Sokol ako prefekt seminára pripravoval na kňazstvo, poďakoval, že ich naučil spoločenstvu s Bohom: „Vy a moja generácia spolu s prítomnými si nevieme predstaviť svet bez Boha. Chválimo ho za to, že ste budovali celým svojim kňazským i biskupským

Arcibiskup Ján Sokol vždy mal blízko k politickým väzňom.

Foto Vlastimil Morávek

životom svet s Bohom. A to, že ešte tento svet celkom nezničil človeka, je zásluha všetkých, ktorých ste viedli, ktorým ste pomáhali,“ povedal Mons. Jarab.

V závere slávnostnej bohoslužby predstúpil so svojim príhovorom jubilantovi apoštolský nuncius Mario Giordana. Na konci príhovoru prečítal list s požehnaním Svätého Otca Františka emeritnému arcibiskupovi v latinčine: „Ctihodnému bratovi Jánovi Sokolovi, emeritnému trnav-

skému arcibiskupovi, ktorý v mesiaci jún tohto Roku viery dovíši 25. rok od biskupskej ordinácie a v mesiaci október oslávi svoje 80. narodeniny, zo srdca blahoželáme k týmto jubileám a, kým ho zverujeme do ochrany Preblahoslavenej Panny Márie, vďačne mu udeľujeme Apoštolské požehnanie ako záruku nebeských darov.“

Otec arcibiskup, Ad multos annos!

Politickí väzni ZPKO III. odboj

PRIPOMÍNAME SI

V novembri si pripomíname životné jubileá týchto našich členov a priaznivcov. Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti, žiaľ, nedožili.

45 rokov

Novák Štefan, Košice 2.11.1968
Krištiaková Zlatica, Mgr., Čadca 11.11.1968

50 rokov

Bátora Ľubomír, Veľké Chlievany 17.11.1963
Jančia Iveta, Mgr., Senec 18.11.1963

65 rokov

Považan František, Žiar nad Hronom 19.11.1948
Zaň Milan, Žilina 17.11.1948

70 rokov

Vokel Dušan, Alekšince 1.11.1943
Mazúrová Elvíra, Kysucké Nové Mesto 5.11.1943

75 rokov

Provazníková Melánia, Trenčianska Teplá 23.11.1938

80 rokov

Javorská Anna, Banská Bystrica 28.11.1933

82 rokov

Pribiš Karol, Borský Sv. Jur 14.11.1931
Dudoková Anna, Trebišov 18.11.1931

83 rokov

Olerínyová Oľga, Dolný Kubín 1.11.1930
Stanková Irena, Lučenec 23.11.1930

84 rokov

Bukvová Anna, Banská Bystrica 25.11.1929
Neštrák Felix, Sereď 19.11.1929
Burian Viliam, Nitra 27.11.1929

85 rokov

Brichta Ján, Ing. Bratislava 8.11.1928
Filová Pavlínka, Banská Bystrica 3.11.1928
Poliaková Mária, Banská Bystrica 28.11.1928
Patka Ján, Sekule 17.11.1928

86 rokov

Hlubíková Františka, Bratislava 6.11.1927
Šimúth Štefan, Košice 29.11.1927

87 rokov

Stančík Jozef, Banská Bystrica 8.11.1926

88 rokov

Mišeje Adalbert, USA 5.11.1925
Škrabák Jozef, Trnava 28.11.1925
Homolová Mária, Žiar nad Hronom 22.11.1925
Novodvorský Imrich, Prievidza 6.11.1925
Mesárošová Veronika, Žiar nad Hronom 25.11.1925

100 rokov

Korecová Mária, Nitra 14.11.1913
Jubilantom srdečne blahoželáme.

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku 93 rokov, 3. októbra 2013, zomrel **Ing. Andrej ANDREANSKÝ** z Košíc. Posledná rozlúčka sa konala 9. októbra 2013 na verejnom cintoríne v Košiciach.

† Vo veku 89 rokov, 1. októbra 2013, zomrel **Rudolf ŠILHAVÝ**, dlhoročný člen a bývalý funkcionár PV ZPKO. Posledná rozlúčka sa konala 4. októbra 2013 na miestnom cintoríne v Bratislave-Rači.

† Vo veku nedožitých 94 rokov, 13. októbra 2013, zomrel dlhoročný člen organizácie PV ZPKO **Ján HVIZDOŠ**. Posledná rozlúčka so zosnulým sa konala 15. októbra 2013 na cintoríne v Richnave za účasti predsedu RO PV ZPKO v Košiciach Štefana Nováka, jej podpredsedu Jozefa Ištóka a predsedníčky RP PV ZPKO v Levoči Márie Dvorčákovej.

Pozostalým prejavujeme úprimnú sústrasť.

PRISPELI NA ČINNOSŤ

Arpád Tarnóczy, Nováky 300 EUR
Suško Ladislav, Nemecko 50 EUR
Urbanová Oľga, Dolný Kubín 3 EUR
Ottmar Vojtech, Trnava 10 EUR
Vavrová Anna, Hlohovec 10 EUR
Škorvaga Jozef, Trnava 1 EUR
Kurtová Margita, Trnava 11 EUR
Škrabák Jozef, Trnava 1 EUR
Sarvaš František, Piešťany 4 EUR
Salviány Aladár, Trnava 15 EUR
Hromádka Marian, Ing., Trnava 96 EUR
Kvantová Ľudmila, Hlohovec 10 EUR
Kraushuber Róbert, Hlohovec 4 EUR
Hrnčarik Miloš, Hlohovec 3 EUR
Gajdoš Michal, Hlohovec 10 EUR
Gajdošová Emília, Hlohovec 10 EUR
Gromanová Katarína, Trnava 10 EUR
Horváthová Mária, Križovany nad Dudváhom 3 EUR
Horváth Jozef, Hlohovec 19 EUR
Kubiš Imrich, Špačince 21 EUR
Homola Július, Ing., Topoľčianky 25 EUR
Darcom úprimné ďakujeme.

Ďakujeme

Na našu výzvu o pomoc pri financovaní vydávania časopisu **Svedectvo** sa ozvali dvaja darcovia.

- **Firma Promotion, s.r.o.** s konateľom spoločnosti **Ing. Bohuslavom Vajčíkom**, ktorá na účet našej organizácie zaslala **200 EUR**. Úprimne ďakujeme
- Ďalším darcom **200 EUR** bola firma **J.R.Steindorfer – doprava a obchod, spol. s r.o.** V zastúpení konateľom spoločnosti **Ing. Rudolfom Pálešom**.
Úprimná vďaka za pomoc.

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Naša organizácia tretí rok zápasí s neštandardnou situáciou, keď pripravuje plány svojej činnosti bez krytia finančnými prostriedkami. Aj v tomto roku sme museli prijať množstvo opatrení kvôli výraznému zníženiu dotácie, navyše pridelenej až v polovici roka. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obraciame na Vás s prosbou, vyhľadať vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vychádzať, akoby sme stratili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda neprajníci by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdú podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodláme aj naďalej chrániť a obhajovať.

Záujemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na číslo účtu: 4000128109/3100, špecifický symbol: 1212, alebo sa kontaktujte na tel. číslach 0905 737 790 a 0902 199 429.

Darcom úprimne ďakujeme.

Vedenie PV ZPKO a časopisu Svedectvo.

Z á p i s n i c a

Trean

ke zasadnutie riadneho OV KSS konaneho dňa 14.III. 1951. na OS KSS za prítomnosti súdruhov: Dubček Alexandr, Minárik Štefan, Pavlík Ján, Kučníková Mária, Bežovec Jozef, Szák Ján, inštruktor KV KSSŠKodaň za OS KSS s. Lisároš, zást. s Kraj, štábu LK.

P r e h l a s n a :

1./ Skladanie slubu milicistov.

s. Dubček zhodnotil význam milície ktorá začala vo februári 1946. Podotkol že ľud. milícia v našom okrese prešla hromadnou skúškou a staly sa z neou eporou robotníckej triedy. Podotkol že v našom okrese prebiehal výcvik úspešne. Ďalej tiež pripomenul že teraz sú kladené na ľud. milície ešte väčšie úkoly pokiaľ ide o odhalenie špienov čiže nepriateľov nášho štátu. Hovorí že ľud. milícia musí dôsledne prevádzať usmernenia ÚV KSS potierať zvyšky kapitalizmu a k tomu je potrebné aby sa org. a polit. upevňovali. Tiež je potrebné aby sa rozširovali i tam kde sú teraz ešte málo.

Pristúpilo sa k skladaniu slobov nasledujúcich milicistov: Dr. Pellá Toplárik Ján, Začovič, Lobík, Sapák Jozef, Pažotný Pavel, Sedlák Peter, Krážík Štefan.

s. zást. z hlav. štábu milície, poďakoval za slávnostné složené slubu hovoril aby sa strana sa o nich starala aby vždy riadne splnili svoje povinnosti. Žiadal milicistov aby svoje povinnosti ešte dôkladnejšie plnili aby sa tak dostal náš okres na I. miesto. Podotkol že sa vo všetkom musia podrobovať strane leba len tak svoje úkoly dôsledne splnia.

s. Lobík v mene celého Trean. štábu slubovať že bude spolupracovať vo všetkom zo stranou.

s. Minárik hovoril že veľká česť je stať sa milicistom preto aby si uvedomili a úlohy ktoré sú na nich kladené si riadne plnili.

2./ Kontrola usmernení.

s. Ševčovič predložil vypracované pracovné plány JRD. Vyhотовené sú

Adasovce	III. typ.	na jed. prac. silu	pripadá 113.90 Kčs.
Štvrtok n/V	"	"	v poč. 998 Kčs živ.112
Velčice	"	"	xxxxxxx Kčs
Velčice	"	"	96 Kčs živ.112

Zem. Lieskové II., Checholná II. Horná Srnie III typ bol daný na prepracovanie.

Nemajú sú vypracované : Ivanovce, edb. inštr. Hrtan,
Velčice - " - Bođa,
Hamzliková-Zlatovce " Štefka,
Orechové - " - Bujna,